

MILOSLAV MRAZÍK - MRÁČEK

PŘÍTELKYNĚ

A

POUSTEVNICE

PŘÍTELKYNĚ A POUSTEVNICE

Tři podoby lásky

Miloslav Mrazík Mráček

Přítelkyně

Inženýr Petr Novotný to dopoledne právě přemýšlel, jestli osm milionů z evropských fondů bude stačit na chystané úpravy městského parku, když ho vyrušil telefon. Neochotně po něm sáhl v domnění, že mu zase volá vedoucí odboru životního prostředí, obtloustlý padesátník, který ho při každém jednání důrazně upozorňoval: „Jestli ty peníze nevyužijeme do konce letošního roku, jak je ve smlouvě, příště nám Evropská unie nepřiklepne ani halír.“ Ten chlap mi nedá ani chvíli pokoj, pomyslel si. Naštvaně se mrkl na displej a překvapeně četl:

JSEM TĚHOTNÁ

Nejprve ho napadlo, že si tu zprávu špatně přečetl. Občas se mu to při práci stalo. Pozorněji se podíval na mobil, a opravdu mu na něm nějaká žena sdělovala, že je těhotná.

„Proboha, co je to za pitomost,“ vzdychl otráveně. Položil mobil a zas uvažoval, jak co nejhospodárněji využít miliony z EU a zajistit si tak u místních papalášů skvělou vizitku pro další projekty. Tenhle byl po jeho nedávném návratu z Anglie první. Téměř dva roky strávil na stáži v Londýně a Walesu, a teď dostal příležitost dokázat, že se venku něco opravdu naučil.

To dopoledne se inženýr Novotný na práci už ale nedokázal soustředit, tak ho rozhodila slova, *jsem těhotná*. Roztržitě odložil připravované plány úpravy parku a s ironickým úsměvem v duchu počítal, že na světě je už přes sedm miliard lidí, přibližně

čtvrtinu z toho množství tvoří dospělé ženy, a těch, které by jen letos mohly obdařit svět nadějným potomstvem, může být třicet až pětatřicet milionů, a dokonce ještě více.

To číslo ho šokovalo. Připomněl si starý vtip; když holce pod pupíkem vyraší první chloupek, myslí si, že právě ona je předurčena zachránit lidstvo před vymřením.

Kolik z nich je teď jen u nás na sesypání, to se mu počítat nechtělo, proč mu ale jedna z toho velkého počtu radostných čeka-telek mateřství sděluje, jak na tom zrovna je, mu přišlo komické. Trochu ho ale zamrzelo, že se budoucí matka zapomněla pod tu zprávu podepsat.

Nejspíš mi to poslala nějaká znuděná kancelářská buchta, kterou už nebaví lakovat si v práci nehty, tak si našla trochu pikantnější zábavu, napadlo ho. Myslel tím holky z odboru životního prostředí, které se na něho usmívaly. Čekaly, že na to zabere, ale ani jedné to nevyšlo.

Když si představil, že by ho všechny těhotné ženské jen v tomto státě začaly pravidelně každý den bombardovat informacemi o tom, že to bude syn, a jak už v sedmém měsíci silně kope, do smíchu mu nebylo. Vypnul počítač a šel do kuchyňky, že si dá šálek čaje.

Do kuchyňky však nedošel, ve dveřích se otočil, že si ověří číslo mobilu, z kterého mu ta zpráva přišla. Co když tu šťastnou neznámou zná?

Devítimístné číslo mu však nic neříkalo.

Pro jistotu otevřel dosud skrovný seznam svých zákazníků, ale ani pak nebyl moudřejší.

Důkladněji pak zalistoval ve své paměti a vzpomněl si, že v jižních Čechách má jednu sestřenici. Té už ale děti odrostly. Kdyby se rozhodla ve svých sedmatřiceti pořídit si ještě třetí přírůstek do rodiny, sotva by se mu s tím svěřovala.

Mávl nad tím rukou, snažil se myslet logicky, a dal si přece jen čaj. Pomalu usrkával svůj oblíbený cejlonský, ale ta dvě dotěrná slova z jeho hlavy ne a ne zmizet. A nejen, že v ní zůstala, začala se tam i povážlivě zvětšovat.

Co kdyby...?

Znejistěl a čaj mu přestal chutnat, jako by se právě napil pe-lyňku.

To znejistění mělo svůj důvod. Po návratu z Anglie měl několik kratších důvěrnějších známostí. Vymyslel si pro ně i výraz, který se mu líbil: *přítelkyně na neurčito*. Na stáži v Anglii se soustředil jenom na práci, šetřil, myslel na svůj ateliér. Až po návratu do Prahy chtěl rychle dohnat, co za ty dva roky zameškal. Sotva dva týdny po příjezdu se odstěhoval od rodičů a na půjčku si koupil menší byt na kraji Prahy. Chtěl žít po svém. Přicházeli k němu první zájemci, toužící po upravené zahradě nebo skle-níku, a kromě nich i první přítelkyně. Obvykle se nezdržely moc dlouho, a když odcházely, na váleňdě po nich zůstala vůně francouzských parfémů, na polštáři pramínky vlasů a obtisky rtěnek, za váleňdou sponky, a občas i natržené punčocháče.

Vzpomínal si na jejich jména, první z nich se mu vybavila Květa.

Měsíc po svém návratu z Anglie si v jedné malé galerii všiml elegantních nohou na vysokých podpatcích. Patřily štíhlé blondýně, tak kolem pětadvaceti. Žena si prohlížela vystavené grafické listy, k některým se i vracela, jako by ji opravdu zaujaly. Inženýra Novotného však namísto grafiky přitahovaly dlouhé nohy s třemi perfektními otisky od pána Boha, i když ten třetí byl schovaný. Přistoupil k blondýně a žertem se zeptal:

„Který z nich si odnesete?“

Musela si všimnout jeho příchodu, aniž se k němu otočila, zasněně řekla:

„Jsou nádherné. Jenže ty ceny. Ze svého platu si tu krásu nemohu dovolit.“

„Za umění se platí,“ řekl. „Kdybyste znala londýnské ceny, prohnula byste se.“

„Londýnské?“ Až pak se k němu otočila a zvědavě si ho změřila. V jejích očích četl, že uspěl.

„Vy je tam prodáváte, a nebo kupujete?“

Přijal tu zřetelnou ironii jako výzvu.

„Zklamání vás, není to můj obor. Přesto vím, za kolik je tam podobná grafika k mání. Rozdíly jsou opravdu značné.“

„Nepřeháníte? Grafiku tam nekupují jen pracháči.“

„Ani náhodou. Nedávno jsem se odtamtud vrátil. Byl jsem v Londýně a Walesu na stáži.“

„Jo tak. Umělec?“ Usmála se, zaklonila hlavu, zlatý vodopád jí padal kolem boků.

Myslel na to, jak se její rty zakousnou do šlehačkového zá-
kusu a mlsně olíznou, pak řekl:

„Občas něco stavím.“

„Tady, nebo v Londýně?“

„Tady.“

„Kdybych potřebovala nějakou klíčku, zatím tak pro dva...?“
Podívala se ke dveřím, pochopil.

„Dáte si někde skleničku?“

V kavárně se od plavovlásky dozvěděl, že je učitelkou v mateř-
ské školce a dnes má zrovna volno.

„Ještě jsem nebyla v Británii, ale četla jsem povídky
Dubliňané,“ pochlubila se.

Na oplátku se jí svěřil, že shání nový stůl do své pracovny.

„To ostatní už máte?“

Domluvili se, že příští odpoledne se sejdou na Národní třídě.
Potom to probíhalo podle jeho představ; se zakoupením stolu
i s poznáním toho třetího otisku božího palce.

Jak na ni to dopoledne myslel, vybavil si její plavé vlasy, achá-
tové oči a téměř srostlou linku obočí. Kluci o ženském srostlém
obočí říkali, že takové jsou většinou náruživé.

Bližší seznámení si odbyli v bytě ještě bez záclon. Nepřipomí-
nalo to útulnou klíčku pro dva, jemu to ale nevadilo. A její srostlé
obočí ho příliš nepřesvědčilo, že je náruživá. Chlapi toho napo-
vídají, aby vypadali zajímavě, napadlo ho, když odcházela.

Až další večer Květa roztála, i když do pětadvacetileté lvice jí stále trochu temperamentu scházelo.

Taky si vzpomněl, že už první večer mluvila o dětech. Jak jsou opuštěné, rodiče se honí jen za penězi, na svoje ratolesti nemají čas. „My jim ve školce nahrazujeme vlastní rodiče. Já bych ty svoje nikdy nezanedbávala...“

Mluvila o nich zjihle, i když už si odložila. A v horizontální poloze ho upozornila, aby jí netlačil prsa, že jsou na kojení, a ne pro mužské. Kalhotky a podprsenku si předtím složila na noční stolek s pečlivostí, jako by to byl svatební závoj s věnečkem.

Po třech týdnech známosti si s ní už neměl co říct. Unavovaly ho její řeči o školce a špatných rodičích, slečna se ale zabydlovala. Punčocháče a kalhotky, sušící se na šňůře v koupelně, toho byly neklamným znamením.

Nejprve to přehlížel. Věděl, že všechny ženské pořád něco přepírají, ale když v zásuvce nočního stolku vedle její podprsenky objevil taky balíček dámských potřeb, začal uvažovat o rozchodu. Několik dní s tím ještě váhal, pak ale Květa přišla s pozváním na oběd k jejím rodičům, kteří bydleli na druhé straně Prahy. Bylo definitivně rozhodnuto; netoužil po rodinných setkáních nad svíčkovou a rozpravách, jestli si koupí švédskou ložnici, nebo raději holandskou.

Věděl, že jednou bude i on otcem, v sedmadvaceti do toho ale nespíchal. Vydělané peníze potřeboval na zařízení svého ateliéru, ne na kojenecké pleny a kočárek. A taky si dobře pamatoval

jedno staré pravdivé anglické přísloví: Dokud jsou děti ještě malé, sají jen z matky, jakmile ale dorostou, sají z otce.

Pro rozchod s Květou si našel tiché nábřeží u Vltavy. Záměrně nevolil kavárnu, kde je spousta zvědavých očí a uší. V igelitové tašce měl připravené její věci, aby už nemusela pod nějakou záminkou do jeho bytu, nesnášel slzavé rozchody.

Když se ho udiveně zeptala, co znamená ta neobvyklá schůzka u řeky, provinilým hlasem řekl, že mu dopoledne volala přítelkyně z Anglie, s kterou se tam poznal. Víc neřekl, aby se nezapletl do dalších lží, jen dodal, že Mary přijede už večer.

„Měl jsem ti to říct, promiň,“ koktal, jak si to předtím připravil.

„To měl,“ řekla chladně.

Pokusil se o vtip, řekl, že Angličanky milují oddělené ložnice, aby si stále nemusely nasazovat plynové masky kvůli té spoustě fazolí, které přes den zkonsumují jejich manželé...

„Velmi poučné,“ přerušila ho. „Jsi vždycky tak zábavný...?“ Vzala si igelitovou tašku a ukázala mu záda.

„Nemůžu tu Angličanku přece poslat do nějakého hotelu,“ vzdychl.

„Co ještě nemůžeš...?“ Achátové oči, při řeči o dětech vždy zasněné, proměnily se v žiletky.

„Fakt jsem netušil, že tak náhle přijede. Nenapsala mi, kdy se tu ukáže. Je mi to líto, Květo. Opravdu...“

„Nech si ty kecy...,“ zasyčela na něho přes rameno.

Pohled na její vzdalující se nohy ho málem přiměl přiznat se, že je to všechno jinak, ať se Květuška vrátí, ale zavčasu se přemohl; na nedělní obědy u jejích rodičů a manželské starosti chuf neměl, pozdější rozchod mohl být dramatičtější. A kdoví, jestli by se pak k němu odhodlal.

Sotva Květa zmizela za rohem Národní třídy, spokojeně vskočil do první tramvaje. Bylo mu jedno, kam jede, hlavně, že poslední setkání s Květou už byla za ním, a že to šlo snadněji, než si myslel.

Měsíc pro něho pak ženy neexistovaly, hleděl si jen práce.

Ta dopolední esemeska ho rozhodila. Stále na ni myslel, a cosi mu říkalo, že by ji mohla poslat právě Květa. Ačkoli byl přesvědčený, že dával vždycky pozor, náhle si tím nebyl jistý. Znovu se podíval na číslo mobilu, z kterého mu ta dvě slova přišla. Nepatřilo Květě. Ale co na tom? Ženy ztrácejí cokoli, s mobilem zacházejí jako se sukni, kterou měly na sobě už dvakrát. Vstal, vytočil neznámé číslo, bylo vypnuté. Zkusil tedy to staré, měl je ještě v zápisníku.

Když se ozvala, medově řekl:

„To jsem já, Květo. Jak se máš, zlato?“

„Kdo je to?“ zeptala se, jistě ale poznala jeho hlas.

„Přece Petr. Už si na mě nevzpomínáš?“

„Co si přejete, pane inženýre?“ Vykala mu. Na válemdě byl pro ni její rozmazlený Petříček, Peľulka, zlobivý pejsánek, který ji hryže jak nadržžený medvěd.

„Promiň, že ti tak náhle volám. Vlastně promiňte,“ opravil se. „Nerad ruším, chtěl jsem se jenom na něco důležitého zeptat.“

„Na co? Kde se u nás dají koupit plynové masky proti fazolím?“

„To se týká jen Angličanů.“

„Vás už ne?“

„Mě ani náhodou. A pokud jde o Angličanky, ty si s tím poradí,“ řekl. „Chci se vás jen zeptat na jednu knížku. Jestli jsem vám ji půjčil, když jsme se...“

„To sotva. Jistě jste ji věnoval té své fazolové přítelkyni.“

Vyprskla, bylo v tom hodně jedu.

„Té určitě ne.“ Začínal litovat, že zavolał, ale musel zjistit, jak na tom je. Ztišil hlas a melancholicky řekl: „Jednou večer jsem vám vyprávěl o krásných zahradách, jaké jsou na západním předměstí Londýna. Už si nevzpomínáte?“

„O zahradách? Ale jděte,“ kvokla. „Vyprávěl jste mi všelijaké pohádky, to jo, to umíte, ale pokud si vzpomínám, o zahradách jsme spolu my dva nikdy nemluvili. Třeba jste na to nachytl nějakou naivku...“ Zase vyprskla.

Nenechal se tím rozhodit. „Tu knížku moc potřebuju, tak mě napadlo, že jsem ji půjčil vám.“

„Co ještě půjčujete, pane inženýre?“ Do jedu přimíchala ironii.

„Jestli jsem se spletl, promiňte.“ V duchu zaklel.

„Nevím, kdo z nás dvou se spletl,“ zavyčítala. „Měl byste si udělat pořádek ve svém sexuálním diáři, pane inženýre. Potom

tu knížku najdete. Bude na správném místě. To se s vámi vsadím. Sbohem.“

„Moment. Proč zrovna v sexuálním diáři?“ zeptal se dotčeně.

„Vy si takový ještě nevedete? Měl byste,“ pokárala ho. „Pamatoval byste si, že asi před měsícem jste držel za ruku nějakou blondýnu na Národní třídě. I ona už vám někam odjela? Chudáčku malý...“ Nasadila starostlivý tón.

„Mýlíte se. Já teď s nikým nechodím. Přisahám.“ Zvedl pravou ruku k přísaze a zarazil se, že už mu to telefonování leze na mozek.

„Tak proto mi voláte?“

Slyšel její vzrušený dech, jako ve chvílích, kdy ji líbal na ouško. Měla to ráda na lalůček. To si ještě pamatoval.

Možná čeká, že se omluvím a požádám za odpuštění, pomyslel si. V duchu opět zaklel, že si zbytečně komplikuje život, potřeboval ale zjistit, jestli mu tu zprávu poslala ona.

„Stalo se vám něco, Květuško? Máte trochu divný hlas. Jste nemocná?“ zeptal se něžně.

„Ale jděte, pane inženýre. Vy se už vyznáte i v diagnóze?“

„Moc ne. Ale stejně, opravdu vám nic není?“

„Můžete být klidný, pane inženýre,“ vrněla spokojeně. „Jeden belgický doktor mě právě ošetřuje. Přemlouvá mě, abych s ním odtud odjela do Bruselu, že tam mají učitelky v mateřské školce mnohem vyšší platy. Co si o tom myslíte? Mám ho poslechnout?“

Pochopil, že ta esemeska nebyla od ní. Na chvíli si ji představil v rušném Bruselu se stádem dětí, tu pohodičku jí přál.

„Měla byste,“ řekl. „Všude na Západě mají opravdu větší platy. Nenechte si tu příležitost utéct. Belgičanům je hej.“

„Jak jste laskavý... Sbohem, a pořídte si plynovou masku...“
Znělo to jako tehdy na nábřeží.

Jen co se mobil odmlčel, ulehčeně si hvízdal, Květu si mohl škrtnout.

Chvilí se tupě bouchal do hlavy, že ho to mohlo hned napadnout. Kdyby byla v tom, už dávno by přiběhla, a neunikl by nedělní svíčkové u jejích rodičů a rozpravám, kolik by měli mít dětí.

Přál Květě pět malých Belgičanů a tucet těch nejlepších grafických listů od Vlámských mistrů.

Na displeji si potom přečetl, že délka hovoru zabrala čtyři minuty a osmnáct sekund.

Jak málo stačí ke štěstí, napadlo ho. Pouhých dvě stě padesát osm vteřin. A přitom se nemusel dívat do achátových očí, které se proměňovaly v žiletky.

Pohládl mobil a znovu zapátral v paměti.

Tak která...?

Jako druhá se mu vybavila Eva. Taky dlouhovlasá blondýna, studentka.

Potkal ji asi měsíc po rozchodu s Květou. Předtím jen seděl u počítače a nad rýsovacím prknem, z bytu vycházel, jenom když si potřeboval koupit něco k jídlu. Pak mu přestaly chutnat špagety a guláše v konzervě, vyrazil do centra. A blízko místa, kde potkal Květu, zahlédl Evu. Jako by to bylo místo, které přeje lásce.

Šel zamyšlený, nevšiml si boků, které se před ním vlnily, a před prodejnou u Paukertů do nich vrazil.

Omluvil se a sledoval, jak si blondýna poručila dva šunkové chlebíčky a dvojku červeného.

„Jaké červené?“ chtěla vědět obsluhující.

„Francouzské.“

„Španělské vám nechutná?“ zeptal se.

„Francouzské je jemnější, toreadore,“ řekla a zářivě se na něho usmála, aby si všiml, jaké zuby může mít plavovlasá kočka.

Za dva dny po jejich prvním setkání pila už u něho šampaňské. Francouzské. To už věděl, že se jmenuje Eva, studuje poslední semestr ekonomie a je z jižních Čech. Neměla srostlé obočí jako Květa, ale ještě první večer se přesvědčil, že na hustotě obočí tolik nezáleží. O dětech nemluvila, dokonce ani o ekonomii, a jak si všiml, i ona měla svoje ustálené zvyky; kalhotky nepokládala na noční stůl jako šetrná nevěsta svatební závoj, odhodila je, aniž by se namáhala podívat, kam zapadly, zato denně měnila jejich barvu. Věřila v magickou sílu barev. Ve čtvrtek měla kalhotky zelené, v sobotu bílé, v pondělí zásadně modré, ve středu růžové. A proč právě červené připadly na neděli, brzy pochopil.

Už první večer si ho vzala bez dlouhých a vyčkávacích manévřů, a s takovou samozřejmostí, jako by se spolu milovali aspoň podesáté, a ne jako při zkušební generálce. Měl přitom pocit, že zatímco on se s jejím tělem teprve seznamuje, ona už jeho zná nazpaměť.